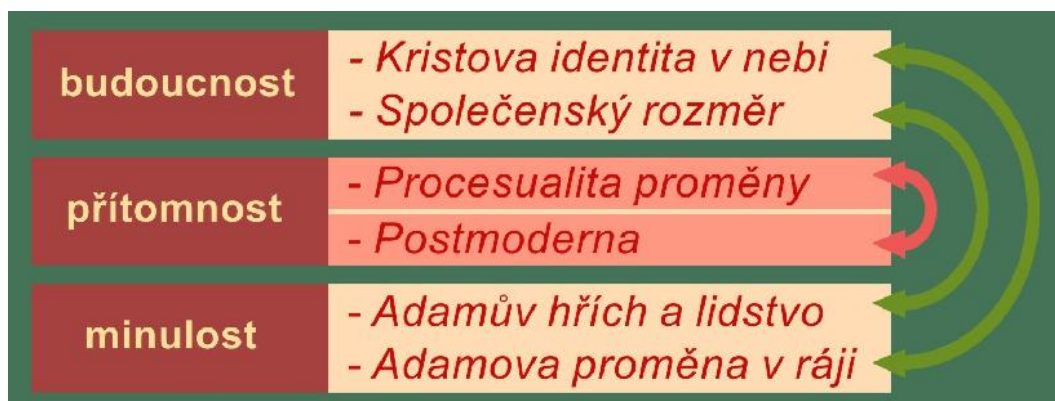

40. VEŘEJNÝ PROSTOR

Tato kapitola chce být spíše volnou úvahou k zamyšlení než biblickým vyučováním toho, jak by v budoucnu církev mohla vstupovat do duchovního veřejného prostoru Evropy.

Tím duchovně veřejným prostorem myslím „**veřejné povědomí národa**“. Mám tedy na mysli každé místo, ve kterém je dnes možno veřejně sdílet takové informace, které ovlivní veřejné mínění. Jde mi o prostor médií, internetu, sociálních sítí, reklamy, ale i umění a různých kulturních akcí a stále ještě i o tradiční veřejný prostor pouličních akcí a průvodů. Když v církvi spojíme slova „evangelizace“ a „veřejný prostor“, každému se hned vybaví pouze velmi nepopulární osobní zvěstování evangelia náhodným chodcům na ulici a už nic jiného. Zatím ještě nikoho nenapadlo pokusit se oslovit veřejný prostor jako celek a tak postupně začít pronikat s dílčími prvky evangelia do „**veřejného povědomí národa**“.

Evangelizací obecně rozumíme zvěstování rozhodujících pravd z Písma o Ježíši Kristu a jeho obětování se za naše hříchy tak, aby vedly k pokání (obrácení) a konečnému spasení duše jedince. Víra přichází ze slyšení Božího slova a proto je evangelizace vždy zaměřena na osobní zvěst (mluvení) k jednotlivcům, kteří jsou ochotni slyšet. Rozhodnout se pak pro Krista musí každý sám svobodně ve svém srdci a nikoliv hromadně jako druh nějaké společenské volby. Přijmout Kristova Ducha do svého nitra totiž neznamená pouze přitakat jeho názorům, jak je tomu např. v demokratických volbách, ale znamená stát se přímo organickou součástí Krista samotného. Ani na hromadných evangelizačních akcích, které jsou obvykle provázeny nadpřirozenými dary Ducha svatého s uzdravující Boží mocí, to není jinak.

Spasení samo o sobě ovšem v posledku není věcí jen individuální, ale i společenskou. NEBE nebude mít nikdo jenom sám pro sebe a proto je třeba se na tento fakt připravovat už zde na ZEMI. Je proto na místě otázka: Je v Boží vůli, abychom tyto věci oznamovali světu bez ohledu na víru a obrácení jedinců? Je možné takto před-evangelizovat celý veřejný prostor národa (či celé Evropy) hromadně, nebo ne? Možná to v historii už církev dělala, ale nesprávným náboženským a mocenským způsobem. Pokud to nikdy novým způsobem v Duchu svatém nezkusíme, nemůžeme tvrdit, že to nejde. Je ale i v Písmu také nějaký přímý doklad nebo výzva k tomu, abychom to takto opravdu dělali?

Spojením dvou (i více) biblických veršů dohromady můžeme dospět k novým poznatkům i rozhodnutím, které samy o sobě v Písmu nejsou přímo požadovány. Když propojíme dva Kristovy výroky, které v různém čase řekl svým učedníkům, tak nám vyjde, že Ježíš opravdu mohl mít na mysli i tento druh pronikání do veřejného povědomí (mínění) národa. Přinejmenším by církev měla zodpovědněji eliminovat náboženské předsudky a bludy, které opanovaly veřejný prostor evropských zemí včetně USA. Nezdá se, že by církev v celé své historii někdy hledala možnosti a vedení Duchem svatým k takovéto snaze.

Ježíš řekl o Duchu svatém, kterého nám slíbil poslat po svém zmrtvýchvstání:

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud:

Jan 16:8

Všímám si především slůvka: „světu“ a znovu připomínám, co už jsem napsal: Mám za to, že se tak zatím za celých 2000 let ještě nestalo. Duch svatý zatím neměl příležitost skrze svou církev tyto věci světu ukázat. Možná je ukázal své církvi, ale jistě ne světu. Světem rozumím především veřejný prostor ve kterém se vzájemně setkáváme i mimo církev.

Mám za to, že máme jako zkyplení půdy před setbou evangelia tyto věci oznamovat světu kolem nás. Není to ještě plná evangelizace, celou veřejnost jistě nelze naráz obrátit ke Kristu, to by opravdu byla pošetilost. Duchu svatému jde o veřejný prostor v tom smyslu, aby v něm převládly některé základní a důležité informace z Písma.

Pochopení v čem je podstata **hříchu, spravedlnosti a soudu** je sice nedílnou součástí evangelia i pro jednotlivce, ale k jeho spasení (tj. k jeho obrácení) to ještě nestačí. Přesto si Ježíš přeje, abychom v jeho Duchu tyto věci nejprve ukázali celému světu. Smyslem evangelizace by tedy nemělo být jen vysvobozování nevěřících ze světa a jejich přivádění do Božího království, ale také prolamování Kristova království přímo do světa.

Druhý verš, který je třeba připojit k tomu prvnímu, se týká už přímo veřejného prostoru a médií:

Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střech.

Mat 10:27

Starověkými médii dříve byly ploché střechy domů izraelských měst, na kterých se dalo pobývat. (Např. „Slavnost stánků“ se po několik dní v roce slavila právě na těchto plochých střechách domů.) Z nich se také rozhlašovaly důležité zprávy všeho druhu určené nejširší veřejnosti. Ježíš jistě v tomto verši pojmy „tma“ a „světlo“ nechápe v tom tradičním slova smyslu jako klam a pravda, ale odděluje tak od sebe soukromý a veřejný prostor: „To, co ode mne slyšíte potichu v soukromí, vy běžte a hlasitě rozhlašujte na veřejnosti.“ Bůh si jistě přeje, aby jeho Slovo pronikalo pravdivě do veřejného povědomí měst a národů v jakékoliv formě. Církev se tohoto poslání zatím neujala, protože stále ještě neumí na veřejnosti vystupovat jako celek. Veřejnost ji ovšem jako celek vnímá.

Jak se ale oslovuje veřejnost? Mám za to, že úplně jinak než jedinec. Osobní zkušenost s tím ale nemám.

Je prý prokázáno, že i amorfní dav se chová podle svých vlastních pravidel, jinak se chová sehraný sportovní tým nebo jiná organizovaná skupina, jinak pouliční gang dětí a opět jinak početná romská rodina nebo domorodý kmen v Africe.

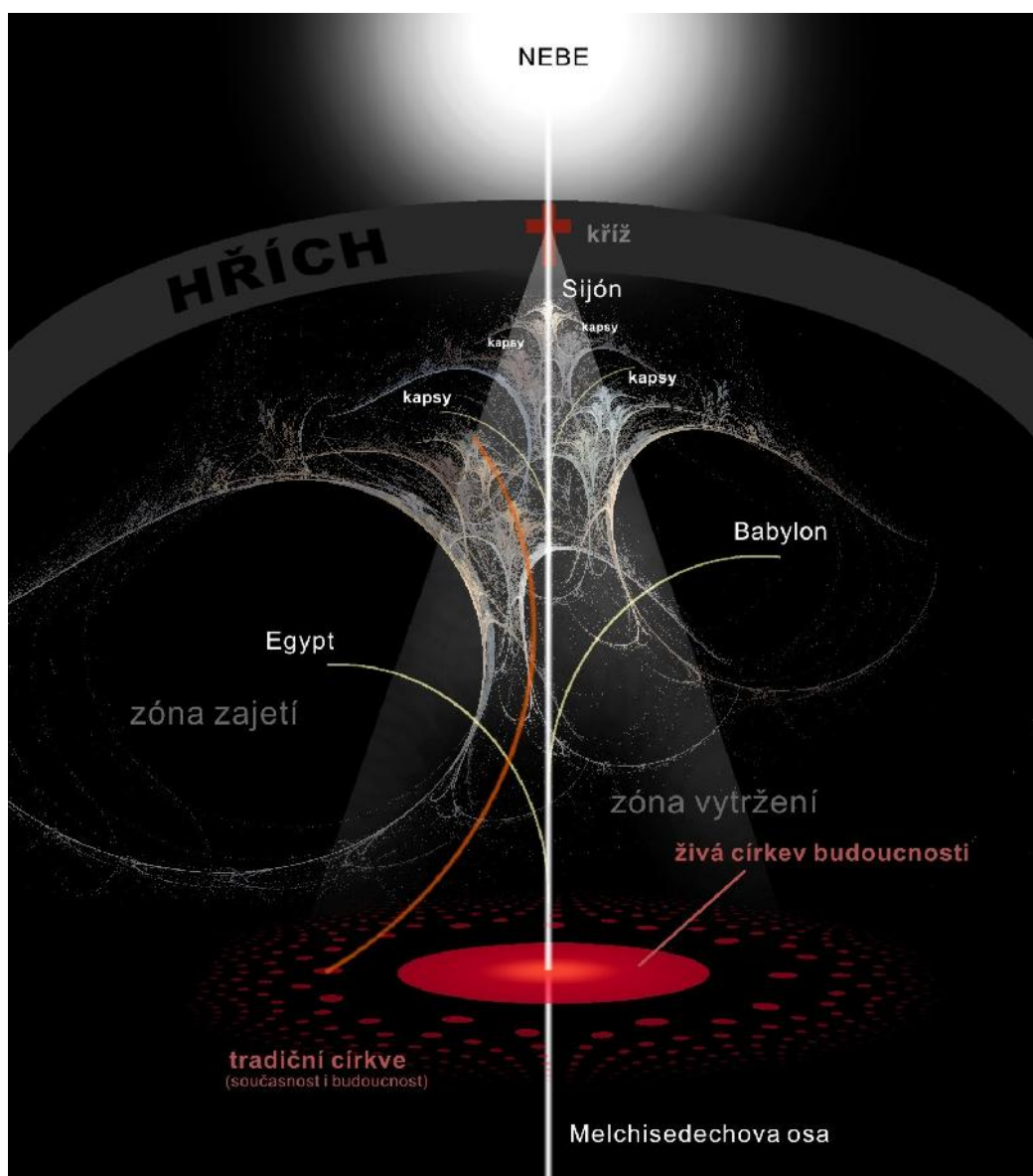
Každý člověk je zaintegrovan do nějakých sociálních celků, které nejsou jen aditivním součtem jedinců, ale novými jednotkami, které jako celek zpětně formují své členy. Církev by se měla od ostatních společenských celků lišit především tím, že by měla tvořit organicky živé společenství oživené jediným společným Duchem. Jenom Duch dává život. To totiž žádné jiné společenství nedokáže vytvořit. Veřejnost je jen PROSTOR, ve kterém se všechny tyto společenské celky pohybují a setkávají.

Veřejnost (veřejné povědomí národa) má svůj duchovní rozměr v ponebesí, který ovládá nějaká duchovní mocnost. Ta rozhoduje o tom, co propustí do tohoto prostoru veřejného povědomí a co ne.

Čemu říkám veřejné povědomí národa? Např. celá kulturní veřejnost v Čechách dnes zná odpověď na otázku: „Proč není přítomen Hliník?“ (podle populárního filmu „Marečku, podejte mi pero“). Neexistující Hliník, který nemá ve filmu ani své herecké zastoupení, protože se odstěhoval do Humpolce, je v čechách tak populární, že má dokonce v Humpolci na náměstí pamětní desku. Tomu říkám proniknout do veřejného povědomí národa. Proč by obrazně řečeno celý národ nemohl mít kulturní povědomí o tom, proč zde není přítomen existující Kristus a kam že se to vlastně odstěhoval?

Nebylo by vhodné tuto mocnost nad městy a státy lépe prorocky odhalit a přesněji definovat? Mám za to, že součástí této mocnosti, která ovládá veřejný prostor celé západní kultury včetně její současné církve je duch individualismu. Jak nad ním může církev zvítězit v duchovním boji, když mu zatím sama podléhá?

Protože tato mocnost není od Hospodina, bude se vždy snažit udržet na uzdě veřejné povědomí celých kontinentů tak, aby do nich myšlenky evangelia nepronikaly. Celá Evropa je pod takovouto několikavrstvou temnou dekou. Slyšel jsem proroctví, že i dnešní církve jsou v ponebesí drženy v jakýchsi kapsách ovládaných temnými silami. Stropy těchto kapes prý fungují jako trampolíny, které odrážejí zpět modlitby pastorů a proroků, kteří je pak zpětně přijímají jako pravá proroctví. Proroctví je třeba rozsuzovat darem rozsuzování. Bůh jistě může dát i pravé proroctví těmto církvím, ale někdy to vypadá, že si opravdu v některých církvích prorokují obrazně řečeno z jedné kapsy do druhé své vlastní učení. Jeden prorok to sám přiznal. Přišlo mu prý dobré slovo od Hospodina, které nebylo v rozporu s Písmem, ale pak přišel Duch svatý, který mu řekl, že to slovo bylo jen z jeho lidské (křesťanské) duše. Pokud se prorokuje jen aktualizace biblických veršů, což je dnes nejčastější způsob, není to pravé proroctví. Toto schema je inspirováno proroctvím o církvích zajatých v kapsách v ponebesí nahloučených kolem centrální osy Ducha svatého.

Mám za to, že zajatci těchto zón nepřicházejí o své spasení, vždyť upřímně vyznávají Pána, ale někteří mohou být už mimo zónu vytržení (to je třeba rozsuzovat Duchem).

Myslím, že by církve dnes měly lépe zanalizovat rozložení sil v ponebesí nad Evropou a modlitebně podpořit vítězství andělů nad těmito mocnostmi, které ovládají veřejný prostor měst a tím i veřejné povědomí jejich obyvatel. V této strategii nejde hned o to, aby se lidé

okamžitě obrátili, ale aby vůbec věděli kdo jsou křesťané a čemu věří, o čem je Bible a kdo je Kristus. Většina poslanců ve všech evropských parlamentech je přesvědčena, že křesťané jsou ti, kteří se snaží dodržovat Desatero a čekají za to po smrti pochvalu. To je názor, který ovládá veřejný prostor všech měst a nikdo se neptá, jestli to odpovídá Písmu nebo ne. Většina pravověrných židů v Izraeli je přesvědčena, že Kristus je jeden z mnoha pohanských bohů. Proč se církve chovají tak, jako by to musela být historická nutnost? Možná proto, že ani Martinovi Lutherovi se před 500 lety nepodařilo proniknout do veřejného povědomí Evropy třeba jen s tou jedinou, prostou biblickou pravdou, že spasení není ze skutků přikázaných Desaterem, ale z Milosti. Ani dnes, kdy už současný papež František uznal, že Luther měl v tomto bodě pravdu, to nijak nezarezovalo ve veřejném prostoru Evropy. To, co z Písma spolehlivě proniklo do veřejného prostoru je zatím pořád jen to Desatero a to ještě velmi zkresleně. Musí to tak zůstat? Musíme dál hlásat evangelium jednotlivcům potají šeptem, jako by šlo o nějakou podvratnou činnost? Musíme nadále nejdříve pracně a namáhavě u každého zvlášť překonávat bariéry všelijakých předsudků o Písmu a o Kristu, které do veřejného povědomí lidu už po staletí sveřepě upevňuje mocnost klamu? Musíme stále každému, komu chceme na veřejnosti svědčit o Kristu a moci jeho kříže, nejprve znovu a znovu vysvětlovat, že to všechno je ve skutečnosti úplně jinak než si doposud všichni mysleli?

Veřejný prostor v církvi

Klíčem je důležité zjištění, že veřejnost jako celek vždy reaguje jinak než jedinec. Navíc pod stálým tlakem trvalého HŘÍCHU o ztrátě schopnosti tvořit na ZEMI živé společenství musí platit, že se na veřejnosti všichni chováme jinak, než doma v soukromí. Myslím si, že to zatím platí i pro křesťany i když to v NEBI už jistě bude jinak. Tam už platí jen jedna pravda (jeden vzorec chování), který již vychází z plnosti živého propojení jedince s celým veřejným společenstvím města. V NEBI si i uprostřed náměstí budeme připadat stejně bezpečně jako doma. V NEBI mizí napětí mezi veřejným a soukromým.

Také církve má svůj vnitřní veřejný prostor, ve kterém se tento jednotný vzorec snažíme uplatňovat láskou. Láska sama však nevytváří strukturu živého těla, proto se mluví také o vzájemné vykazatelnosti. Nikdo by v církvi neměl před druhými nic skrývat, tím spíše své hříchy. Prakticky se to uplatňuje jen na úrovni domácích skupinek (4-12 lidí), nebo v malých sborech (pod 50 lidí). Ve větších sborech to už nelze a proto tam je stejně jako ve světě veřejná pravda trochu jiná než soukromá. Vztahy v církvi se přirovnávají k rodině, ale do církve přicházejí i citově zranění lidé, kteří nikdy nepoznali, co to je, mít dobrou rodinu. Většina křesťanů si pak své rodinné vztahy „odbude“ doma v soukromí, v církvi je již nehledá, ani je tam nevnáší pro druhé a své životy před druhými nevykazuje. Bůh to jistě po celá staletí církvi promíjel, ale není to trvalý ideální stav a už vůbec ne předobraz vztahů nebeského Jeruzaléma.

Jen podle toho svět může poznat, že Bůh je reálný, když vliv Ducha svatého nebude vidět jen na jednotlivcích, ale na každé úrovni veřejného i soukromého života církve. Každý by měl mít úzké obecnství (řecky kojnónia) alespoň s 1-3 lidmi z církve, se kterými by měl mít možnost se pravidelně modlit, ideálně mít s nimi také společnou vizi a naplňovat ji, vyznávat před nimi své hříchy a být jim celkově vykazatelný. To je základ společenského rozměru víry v Kristu. Učení současné církve je však stále poněkud přeindividualizované a společenství se uplatňuje pouze institučně (řecky eklezia).

Jak oslovit veřejnost?

Ne, že by dnes církve do veřejného prostoru nepronikala vůbec. Děje se tak buď nějakou charitativní činností, nebo i kulturou. S přímou evangelizací může dnes církve pronikat na veřejnost pouze jako soukromá firma, která k nerozeznání od jiných komerčních subjektů nabízí své „služby“. Do veřejnoprávních médií nemá dnes evangelizace přístup vůbec, protože v rámci demokracie by prý měla charakter nátlakové totalitní agitace.

Odborníci říkají (Roger Griffin), že v rámci „svobody slova“ má každý právo beztrestně vyjádřit svůj názor a to i kdyby byl všeobecně demokraticky nepřijatelný, jako např. popírání existence holokaustu. Takový televizní pořad, ve kterém by podobný názor mohl zaznít, by prý ovšem musel mít nutnou kulturu svobodné diskuse a nikdy by nesměl překročit pomyslnou hranici nátlakové propagace jakéhokoliv druhu totality, teroru nebo rasismu. Všechny společenské systémy inklinující ke kultu osobnosti, tedy takové, které vyžadují následování jediného vůdce, jsou prý zvláště nebezpečné a je třeba důsledně omezit jejich vliv na veřejnost. Máme snad počítat s tím, že následování Ježíše Krista podle Boží vůle bude nakonec v zájmu zachování demokratických svobod zařazeno mezi ostatní totalitní systémy s kultem osobnosti?

Jak to tedy vidí Bůh sám? Odpovědí (ale ještě ne řešením) je první věta Bible. Rozdělení na NEBE a ZEMI zcela legitimizuje následování jediného vůdce. Církev má svou hlavu v NEBI a Ježíš Kristus má své tělo na ZEMI. Ježíš také zde na ZEMI neuznával žádnou pozemskou autoritu (ani velekněze Kaifáše, ani krále Heroda, ani římského císaře a jeho pověřence Piláta), uznával jen jednu jedinou autoritu – svého nebeského Otce. On sám k nám poslal Ježíše Krista a sám také rozhodl, abychom jen jeho poslouchali a následovali. Každý, kdo by se stavěl na jeho místo, hřeší proti Bohu i NEBI. O jednom takovém pozemském kultu osobnosti Písmo říká:

Ve stanovený den zasedl Herodes v královském rouchu na trůn a pronesl k nim řeč; lid začal provolávat: „To mluví bůh, ne člověk!“ A tu jej postihl anděl Páně za to, že si přivlastnil čest patřící jen Bohu: zemřel rozežrán červy. Sk 12:21-23

Písmo vlastně také bojuje proti „kultu osobnosti“ i když ho takto nenazývá. Nikdo z lidí si nesmí přivlastňovat božskou čest. V tomto smyslu je Kristus vyjimečný a nezastupitelný.

Praktickým řešením, jak oslovit veřejnost, může být jen důsledné rozlišení mezi soukromým sektorem jedince a veřejným prostorem společenství. Vždyť nemusíme ve veřejnoprávních médiích apelovat na obrácení jedince, ale pouze informovat veřejnost o věcech, které by měla vědět. Nikdo pak v rámci „svobody slova“ nemůže namítat, že je na něj z médií vyvíjen nátlak, který si nevyžádal. Může být jen otevřeně a veřejně informován, v čem je např. podle Bible podstata **hříchu, spravedlnosti a soudu**, popřípadě se dozví některé další informace, týkající se základního poselství Bible, vzláště pak rozdílu mezi NEBEM a ZEMÍ..

Jak dnes mohou politici porozumět Islámu, když neví co je napsáno v Koránu a jak mohou chápat základní souvislosti s Bibli, na kterou prý Korán údajně navazuje, když se tradičně přidržují klamných představ o tom, co je v Bibli napsáno? Stačilo by jen minimum informací z Bible i z Koránu, které by jednoznačně prokázaly, jak organicky jsou v Bibli propojeny Starý zákon s Novým (viz. kap. 22) a jak Korán skoro vše důležité z Bible převrací na ruby. Dokonce Krista zbavuje kříže a tak ho mimoděk zbavuje jeho spasitelské moci. Tento příklad týkající se přímo osoby Ježíše Krista uvádím za všechny ostatní: Korán na adresu „vlastníků Písma“ (což jsou židé a křesťané) píše:

...a za slova jejich: „Věru jsme zabili Mesiáše Ježíše, syna Mariina, posla Božího!“ Však nikoliv, oni jej nezabili ani neukřižovali, ale jen se jim tak zdálo. A věru ti, kdož jsou o něm rozdílného mínění, jsou vzkutku na pochybách o něm. A nemají o něm vědomosti žádné a sledují jen dohady; a nezabili jej určitě, naopak, Bůh jej k sobě pozvihl, neboť Bůh je mocný, moudrý.
Korán: Súra 4,156

Za prvé „vlastníci Písma“, tj. ani Židé, ani křesťané nic takového nemohou z definice svých postojů ke Kristu říkat a za druhé pokud Ježíš v Koránu nebyl ukřižován, pak ani nebyl obětován za naše hříchy, ani nevstal z mrtvých a pak také nikdo nemůže být spasen. Jak by mohl Korán duchovně navazovat na Bibli, když zcela ruší její základní poselství?

Ukřižování Krista není v Písmu žádný detail, jehož popření Koránem by bylo možno tolerovat. Pavel o ukřižování Krista napsal 600 let před Muhamadem:

Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.
Kol 1:19-20

A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra.

1Kor 15:14

Jak mohou někteří křesťané veřejně prohlašovat, že obojí – Bible i Korán pochází z téhož Ducha (Boha)? Ne, že by většina evangelikálních křesťanů dnes pravdu neznala, ale jakoby neměla dostatečně silnou hybnou páku na to, aby tento druh informací (např. tento věčný rozpor Bible a Koránu) veřejně uvedla ve všeobecnou známost.

Známost metafyzického hříchu patří veřejnosti

To, co bylo při oslovení jednotlivců nadbytečné, (totiž informace o skrytém metafyzickém hříchu, který zasáhl celý svět a ze kterého jedinec nemusí činit pokání), nyní při oslovení veřejnosti může dostat nový smysl a význam. To, že všichni lidé od chvíle Adamova pádu přestali osobně vnímat Boha tak, jak tomu bylo v ráji, a že stejnou vinou celé lidstvo ztratilo schopnost tvořit organicky živé společenství, to přece nijak neodporuje pozorované realitě světa. Stačí si jen pustit televizi.

To, co pro jedince mohlo mít nádeh skryté záhady, se kterou přece on sám nemá nic společného, pro veřejný prostor se může stát autentickou realitou. Proč by se jedinec nemohl tyto základní biblické pravdy dozvídat veřejně přímo z médií a ne až formou apelu na jeho vlastní osobní hříchy někde v ústraní a tajně v podchodu metra, tak jakoby o tom politici v parlamentě nesměli nic vědět? Každý, kdo dnes přichází ke Kristu musí mít nutně pocit, že se stává součástí něčeho tajného a navíc musí uvěřit, že to tak snad sám Bůh chce, aby se tato zvěst šířila pouze potají šeptem tichou poštou od člověka k člověku mimo veřejný prostor. Pak jde a přesvědčivě druhého láká do stejného pocitu, jaký měl sám na počátku své víry. To je celá naše dnešní evangelizace. Je to ale jen dílo moci individualismu, která drží celou veřejnost včetně církve v zajetí.

Když dnes uvěří veřejně známá celebrita, jde většinou ke katolíkům a Bůh ji v tom raději potvrzuje, neboť je lepší uvěřit alespoň nějak, než vůbec. Když populární zpěvačka Marie Rottrová uvěřila, svědčila o tom, že když přišla poprvé do kostela, mluvil prý kazatel tak, jakoby to bylo o ní samé a byla tím hluboce zasažena ve svém srdci až k slzám. Mne to naopak z kostela vyhnalo ven, Bůh mne tam nepotvrdil, asi mne chtěl mít jinde. Přestože jsem také člověk s uměleckým zaměřením, nejsem mediálně známá celebrita. Jinak bych těžko šel do církve, která sama mediálně známá není. Nutně bych začal mít pocit, že jsem přišel do nějaké tajné podzemní sekty. Žádné evangelikální církvi (AC, CB, JB, KS, BJB a dalším) se za celých 25 let svobody slova v ČR nepodařilo lépe zviditelnit ve veřejném prostoru a nevím, jestli se o to vůbec pokoušela.

Ježíš nám zanechal návod k tomu, jak oslovovat svět. Jeho Duch chce skrze nás ukázat světu, že podstatou HŘÍCHU není porušování Desatera, ale ztráta zdroje věčného života. Jde o to, seznámit svět s tím, jak to podle Písma FUNGUJE po smrti. Proč Ježíš ukazuje na sebe, když říká, že podstatou HŘÍCHU je to, že v něho nevěříme? (Jan16:9) Protože bez něho to potom nemůže fungovat. Kdo v něho neuvěří a nepřijme jeho Ducha, zůstane po smrti bez osobního vnitřního propojení s nebeským zdrojem věčného života.

**V NEBI MŮŽE PŘEBÝVAT JEN JEDEN DUCH A KDO HO NEBUDE MÍT,
TOHO TO TAM JENOM S JEHO LIDSKÝM DUCHEM NEPUSTÍ.
KRISTUS JE BOŽÍ NABÍDKA, JAK TOHOTO JEDINÉHO DUCHA ZÍSKAT.**

Toto je jen jedna z mnoha snadno zveřejnitelných a zapamatovatelných myšlenek vycházejících z Písma. Je to poměrně strohá, realisticky technická informace o tom, jak to funguje po smrti podle Bible. Sama o sobě tato věta ještě nic nevysvětluje ani nedokazuje a také nikým nemanipuluje. Je to jen základní informace určená veřejnosti o tom, v čem je hlavní poselství Bible. Jistě je třeba také určité předporozumění nebo dovysvětlení. Hlavně to, že každý duch je vždy nějaká osoba: Bůh, andělé, ale i satan a démoni. A z toho plyne, že ani lidský smysl pro nadpřirozeno, který v sobě lidé mohou objevit, nelze pokládat za Boha samotného. DŮKAZ o pravdivosti této věty si pak může snadno ověřit každý sám ve svém nitru tím, že se na to zeptá přímo Ježíše Krista. Zaručuji, že Ježíš slyší a odpovídá.

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Církev by měla zodpovědněji eliminovat náboženské předsudky a bludy, které opanovaly veřejný prostor evropských zemí včetně USA.

Ježíš říká: „To, co ode mne slyšíte potichu v soukromí, vy běžte a hlasitě rozhlašujte na veřejnosti.“

Církev stále ještě neumí na veřejnosti vystupovat jako celek. Veřejnost ji ovšem jako celek vnímá.

Mocnost, která ovládá veřejný prostor celé západní kultury včetně současné církve, je duch individualismu.

Většina poslanců ve všech evropských parlamentech je přesvědčena, že křesťané jsou ti, kteří se snaží dodržovat Desatero a čekají za to po smrti pochvalu.

Musíme dál hlásat evangelium jednotlivcům potají šeptem, jako by šlo o nějakou podvratnou činnost?

V NEBI mizí napětí mezi veřejným a soukromým prostorem.

Písmo vlastně také bojuje proti „kultu osobnosti“ i když ho takto nenazývá. Nikdo z lidí si nesmí přivlastňovat božskou čest.

Stačilo by jen minimum informací z Bible i z Koránu, které by jednoznačně prokázaly, jak Korán skoro vše důležité z Bible převrací na ruby.

Ukřižování Krista není v Písmu jen detailem, jehož popření v Koránu by bylo možno tolerovat.

To, co bylo při oslovení jednotlivce nadbytečné, (informace o skrytém metafyzickém hříchu), může při oslovení veřejnosti dostat nový smysl a význam.

V NEBI MŮŽE PŘEBÝVAT JEN JEDEN DUCH – BOŽÍ A KDO HO NEBUDE MÍT, TOHO TO TAM JEN S JEHO VLASTNÍM DUCHEM NEPUSTÍ. KRISTUS JE BOŽÍ NABÍDKA, JAK TOHOTO JEDINÉHO DUCHA ZÍSKAT.